

2002 ҳадис / «АЛИФ» ҳарфи / 191-ҳадис

* أَعْطِيَتُ سَبْعِينَ الْفَأَ مِنْ أُمَّتِي، يَدْخُلُونَ الْجَنَّةَ بِغَيْرِ حِسَابٍ، وُجُوهُهُمْ كَالْقَمَرِ لَيْلَةَ الْبَدْرِ، وَقُلُوبُهُمْ عَلَى قُلُبِ رَجُلٍ وَاحِدٍ، فَاسْتَرَدْتُ رَبِّي عَزَّ وَجَلَّ فَرَادَيْنِ مَعَ كُلِّ وَاحِدٍ سَبْعِينَ الْفَأَ. (رواه أحمد عن أبي بكر)

Умматимдан етмиш мингги жаннатга беҳисоб (ҳисоб-китобсиз) кириши баҳтига мұяссар бўлдим. Уларнинг юzlари Бадр кечасидаги тўлин ой кабидир. Қалблари эса бир киши қалбига ўхшайди. Мен Раббим азза ва жалладан зиёда қилишини талаб этган эдим, У Зот менга ҳар бирига етмиш минг бўлиши илиа зиёда қилди.

Абу Бакр (розияллоҳу анҳу)дан. Аҳмад ривояти.

Манба: hadis.islom.uz

